మూగవ మనసు

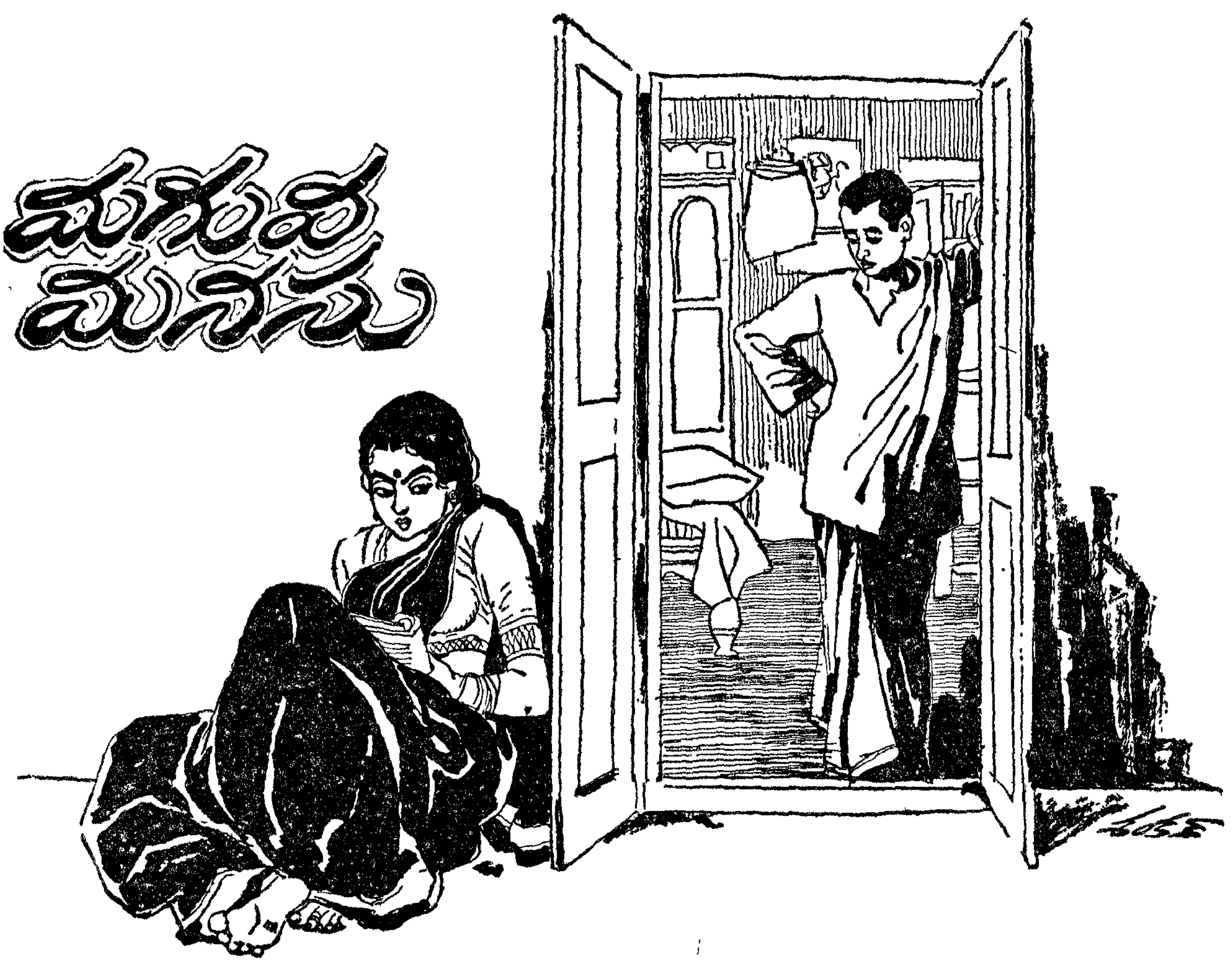

ఇంటి పనులన్నీ ముగించుకున్న పిదప - తలుపులన్నీ బాగా మూసివున్నాయా అని ఒకసారి చూసింది కమల. తర్వాత పడగదిలోకి ప్రవేశించింది. అప్పటికి గోడ గడియారం తొమ్మిదిన్నర జ్ఞప్తిచేసింది.

మంచంపై పడుకున్న ప్రభాకర్-చదువుతున్న పుస్తకాన్ని మూసి - "నీ పనులన్నీ ముగిసినట్టేనా, ఇంకా ఏమైనా మిగతా వుందా?" అని నవ్వుతూ తన అర్థాంగిని ప్రశ్నించాడు...

"సంసారమన్న తర్వాత - ఎప్పుడూ ఏదో ఒక పని వుండకుండా వుంటుందేమిటి?...ఆమాట ఇప్పుడెందుకు గాని, మీ రింకా నిద్రపోలేదా?" అంటూ భర్త పాదాలదగ్గర కూర్చుని, చీరకొంగుతో తన ముఖాన్ని మెల్లగా ఒత్తుకుంది, కమల.

"నిద్ర వస్తేనా" అని చిలిపిగా - ఓరగా ఆమె కళ్లలోకి చూశాడు ప్రభాకర్.

భర్తమాటలకి ఊకొట్టి, ఒక నవ్వును పువ్వులా విసిరి - అక్కడినుండి లేచి, టేబిలుముందు కూర్చుంది కమల. ఆ వారపు వారపత్రికను తిరగేస్తూవుండిపోయింది, కొన్ని నిమిషాలవరకూ.

కొంతసేపటి తర్వాత తన ముంగురులను ఎవరో తాకినట్టు అనిపించగా - చదువునుంచి చూపు మరల్చింది కమల.

"కమలా!..." ఆప్యాయంగా - ఆమె కురులను నిమురుతూ జాలిగా అన్నాడు ప్రభాకర్.

మౌనం వహించింది కమల.

సి. డి. ఎస్. రామయ్య

"కమలా!..." మళ్లీ జాలిగా పిలిచాడు భర్త.

"చెప్పండి - ఊరికే పిలవడం దేనికి?... నాకు వినబడుతోందిగా!..."

"ఒక్కమాట!..."

"చెప్పకపోతే - నాకేలా తెలుస్తుందండీ?"

"తీరా, నా మనస్సులోని మాట చెప్పిన తర్వాత - నువ్వేమైనా అనుకుంటావేమోనని - నే ననుకుంటున్నాను..."

"మీ మాట వినననేనా మీ అనుమానం..." అంటూ - పుస్తకం మూసి భర్తవేపు చూసింది కమల: "ఫరవాలేదు, చెప్పండి!"

"ఒకని ఆపదలో, చేయూతనిచ్చి, సహాయపడడం - ఒక స్నేహితుని ధర్మం కాదా?"

"నిజమే; ఎవరు కాదన్నారు?"

"అదిగో, అడ్డు ప్రశ్నలు వేశావంటే, నే చెప్పను!"

"తర్వాత...?"

"ఆ పరీక్షాసమయం నాకూ వచ్చింది. మా ఆఫీసులోనే పనిచేస్తున్న నా స్నేహితుడికి ఆదుర్భాగ్యం పట్టింది. అతని భార్యకు నెలలు నిండాయట. కాన్పుకు ఆస్పిటల్ చేర్పించాడట. ఎక్కడినుంచో రావలసిన డబ్బు, అవసరానికి - చేతికి అందలేదట... ఒక్క యాభైరూపాయలు ఎలాగైనా సరిదిద్దమని ప్రాధేయపడ్డాడు..."

"పోనీ, అతగాడి కోరిక తీర్చలేకపోయారా? ఈ విషయం - నాతో చెప్పవలసిన అవసరం యేముందని?"

"అదిగాదు, కమలా!...నెలాఖరులో -

ఉన్న పళంగా యీ ఖైరూపాయలు సహాయ పడ్డమంటే, నాలాటివాడికి సాధ్యమా?..."

"అయితే, నన్నేం చేయమంటారండీ?"

"మరేం లేదు, కమలా!...ఎలాగూ అతనికి ఇస్తానని మాట ఇచ్చాను కాబట్టి, తీరా ఆలోచించి ఆ డబ్బు సంపాదించగలిగిన మార్గం కూడా కనిపెట్టాను..."

"ఘటికులే!..."

"ఆ మార్గం చెపుతాను! మరేం కోప్పడవు గదా?"

"కోపం దేనికి? చెప్పండి!"

"నీ... నీ... నెక్లెసు తాకట్టు బెట్టి, ఆడబ్బు..." అని ప్రభాకర్, తన మాటల్ని పూర్తి చేయకముందే, కమల కమల నయనాలు - అతన్ని ఊరుకోబెట్టింది ఆవేశించిన కళ్ళతో అతని ముఖంలోకి చూసి, చివాలున లేచి—

"ఓహో! ఇదా, మీ ఎత్తుగడ! ఇందుకేనా మీరు నన్ను సలహా లడుగుతున్నట్టు లాలించారు" అని నాలుగు మాటలూ కక్కి, చక్కా వెళ్ళి మంచంమీద కూర్చుంది.

"ఏం చెయ్యను, కమలా!...అతను నా స్నేహితుడు...ఎప్పుడూ కించిత్తు సహాయమైనా అడిగినవాడు కాదు...అడక్క, అడక్క అడిగాడు...సరేనని చెప్పాను...అందుకే..." అంటూ - వేడుకుంటున్నట్టు భార్యను సమీపించాడు ప్రభాకర్.

కాని, కమల ముఖంలో ఆవేశచిహ్నాలు తగ్గలేదు..."మీ స్నేహితుడి సహాయానికి - నా నెక్లేసేనా - మీ కళ్ళబడింది. స్నేహితుడికి సహాయం చెయ్యాలని అంతగా అభిలాషవుంటే - ఎక్కడో మీ తెలిసినచోట అప్పో, సప్పో చేయడానికి ప్రయత్నించండి!..."

"షెరాఖరులో అప్పు ఎవరిదగ్గర పుట్టుతాయి, చెప్పు కమలా?..."

"ఏమో, అదంతా నాకు తెలీదు!... ఏమైనా సరే, నా సొమ్మును తాకట్టుబెట్టే పనికిమాత్రం - నే నొప్పుకోను!"

"ప్లీజ్..."

"వీల్లేదు!..."

"అలా చెప్పకు కమలా!...కుదువబెట్టడం వల్ల నీ సొమ్ము చేయిజారిపోతుందనుకుంటున్నావా?...పిచ్చిపిల్లా!... నాలుగురోజులు ఓపికపట్టు!...జీతంరాగానే నేనే విడిపించి, నీదగ్గిర చేరుస్తాను..."

"మీరేమైనా చెప్పండి!...నెక్లెసు ఇవ్వడానికి నేను సమ్మతించను!"

భార్యలో కనుపించిన మొండిపట్టు-భర్తకు చిరుకోపం తెప్పించింది: "కమలా!...నీ భర్తనన్న హోదాలో అడుగుతున్నాను... ఆ సొమ్మును ఇవ్వవా?"

"ఇవ్వను..." అని పట్టుగా జవాబిచ్చింది కమల: "ఆ సొమ్మును మీరేం చేయించలేదు- నాకు! నా తలిదండ్రులు చేయించారు!...దాన్ని...- వినియోగించుకోవడంలో మీకేం అధికారంలేదు!..."

"కమలా!.." ఆవేశం రగిలి, ప్రజ్వరిల్లి - అగ్నిపర్వతంలాగా బద్దలయిపోగా- చేయెత్తి భార్య చెంపమీద చెళ్లున కొట్టబోయి-

మానవత్వం అతన్ని మేల్కొలిపింది;—

తమ ఐదేళ్ళ గృహస్థజీవితంలో-కమలతో ఎన్నోమార్లు అల్లరితనంతో చిల్లరపోట్లాట జరిపాడు. అవన్నీ మంచుపొరలలాగా విడిపోయాయి. అలాటి సమయాలలో - ఎప్పుడూ చెయిజేసుకోలేదు తను. కాని, ఈ క్షణంలో - అర్ధాంగిచెంపను చెళ్లుమనిపించడం ఏదో నీచతనంగా- నాగరికత హరించిపోయిన రాక్షసత్వంగా అనిపించి-

ఆవేశాన్ని అణచుకుని - మరోమాట కూడా మాట్లాడడానికి అశక్తుడయి- కుమిలిపోయి- మంచంమీద కుప్పగా కూలిపోయాడు ప్రభాకర్.

భర్తకు ఆవేశాన్ని తెప్పించానన్న స్త్రీత్వం కమలను హెచ్చరించినా- తను నడుచుకున్న విధంలో ఎలాంటి తప్పిదం లేదని ఆమె తృప్తిపడి నిట్టూర్చింది.

ఆ ఘటనమూలంగా - ఆ రెండు హృదయాలూ వేర్వేరు పడకలను ఆశ్రయించాయి..

* * *

ఆఫీసుకు బయలుదేరబోతూ- టేబిలుమీదున్న రిస్టువాచీ అందుకోబోయిన ప్రభాకర్- ఆ టేబిలుమీదనే మరో చీటీకాగితం వుండడం గుర్తించాడు... అందులో "ఈ పూట వంట ఏమిటండీ?" అని వ్రాసివుంది. ఆ కాగితపు ముక్కను ఎవరు వుంచారో గ్రహించడానికి- అతని కాస్సేపు పట్టలేదు...రాత్రి జరిగిన రాద్ధాంతంమూలంగా- తన అర్ధాంగి అలకజెందిందనీ, తర్వాత రెండు రోజులవరకూ- ఆ పరిణామం అలాగే కొనసాగుతుందనీ అతనికి తెలుసు. కాబట్టి, మరేం ఆలోచించలేకపోయాడు!... వాళ్లకది మామూలే! అందువల్ల, ఆచీటీ వెనుకనే - "చెప్పడానికి నేనెవర్ని?-రాణీ గారియిష్టం!" అని నాలుగుముక్కలూ వ్రాసి, బయటికి నడిచిపోయాడు...

ఆఫీసులో ప్రవేశించగానే - తనని సహాయం కోరిన స్నేహితుడు- సుందర్రావు ఎదురయ్యాడు. అతన్ని చూడగానే - ముఖం ఎత్తి అతనికేసి చూడలేక-వంచుకున్నాడు ప్రభాకర్... డబ్బువిషయమై సుందర్రావు ప్రశ్నిస్తే తనేం సమాధాన మివ్వగలడు?

తనని సమీపించగానే- ప్రభాకర్ ఒడిదుడుకుగా కలవరంజెంది... "సుందర్"... అని ఇంకా ఏమో చెప్పబోయేంతలోనే, ఆ మిత్రుడు మాటల్ని అందవేశాడు:

"ప్రభాకర్!... డబ్బువిషయంగురించి నీతో చెప్పాలనే నేను వస్తున్నాను...నే నడిగిన డబ్బు, నాకవసరంలేదోయ్!..."

మిత్రుడి మాటలు విని ప్రభాకర్ తెల్లబోయాడు. ఒకవేళ- తనలోని బలహీనతను గుర్తించాడా ఏమిటి అనుకుని- నింపాదిగా "ఏం?" అని మాత్రం అనగలిగాడు- ఆశ్చర్యంగా.

"మరేంలేదు ... మా మామగారు గ్రామం నుండి రాత్రివచ్చాడు...డబ్బు ఇబ్బందిని ఒక విధంగా సరిదిద్దాడుగూడా!..." అని చిరునవ్వుతో- సంతోషం వెలిబుచ్చాడు, సుందర్రావు.

"ఓహో!... అలాగా!..." అని సూటిగా సమాధానమిచ్చి వూరుకున్నాడు ప్రభాకర్.

"నీకు చాలా శ్రమ కలిగించివుంటాను-ఈ విషయంలో!- మరేం అనుకోకు!" అన్నాడు సుందర్రావు.

"ఫరవాలేదు! ఇదో శ్రమా, తక్కా?!" అని-

తన బలహీనతను గ్రహించి, భగవంతుడే ఒకవిధంగా తన మిత్రుడికి సహాయపడి- తనను స్నేహధర్మాన్నుండి రక్షించబడ్డట్టు- తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు—ప్రభాకర్.

* * *

రెండోరోజు సాయంకాలం—

ఆఫీసునుండి-ఇంటికి తిరిగి వస్తూండగా- బజార్లో, తన్నెవరో పేరెట్టి పిలవగా- వెను తిరిగి చూశాడు ప్రభాకర్.

కొంతదూరంలో-బ్యాంకిలో ఉద్యోగం చేస్తున్న రామమూర్తి - తన మిత్రుడు-ఆగమన్నట్టు సైగచేశాడు...

ఇద్దరూ కలిసి—పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుకుంటూ కొంతదూరం నడిచారు. కొంతసేపటి తర్వాత రామమూర్తి—ఏదో జ్ఞాపకానికి తెచ్చుకున్నట్టు—"అవును గానీ, ప్రభాకర్! చేతినిండా సంపాదిస్తున్నా గూడా—నీజీతం చాలడంలేదా, ఏమిటి?" అని తటుక్కున అడిగేసరికి—ప్రభాకర్ ఒక్కసారి భ్రమిసిపోయాడు...తన జీతం రాళ్లు తన సంసారానికి చాలడంలేదని, ఎవరు చెప్పారీ ఘనుడితో? ఏ పరిణామాన్నిబట్టి, అతనలా ప్రశ్నించాడో ప్రభాకర్ కు బోధపడలేదు.

"ఎందుకలా అడుగుతున్నావ్?" అని

మనమంచికే!

ఒకడు: హోటల్లో ఏదితిన్నా
త్వరగా అరిగి చావదురా?
ఇంకొకడు: అదీ మనమంచికే!
అన్నిటికీ ధరలుపెరిగాయికదా:
త్వరగా అరిగి మళ్ళీ ఆకలైతే!

—శేషాచార్యులు (మద్రాసు)

మగవమనసు

ప్రశ్నించాడు ప్రభాకర్, ఆశ్చర్యముఖం పెట్టి.

"మరేంలేదు; నీ శ్రీమతి నిన్నటిరోజా—మా ఇంటికు వచ్చి, ఓ నెక్లెస్ తాకట్టు పెట్టి, వందరూపాయలు తీసుకుపోయింది... మీకేం అవసరమొచ్చిందో, అడుగుదామనే అనుకున్నాను...కాని, ఆమె నడకడం చూస్తే ఘనత మనిపించలేదు...కాబట్టే నిన్ను అడుగుతున్నాను...ఏమిటోయ్, అంత అవసరం?" అని రామమూర్తి తనను అడిగినప్పుడు, ప్రభాకర్ ఒక్కసారి అతని మాటల్ని నమ్మలేకపోయాడు. అయితే రామమూర్తి పరిహాసానికైనా అబద్ధం చెప్పే మనిషి కాదన్న విషయం తనకు తెలుసు కాబట్టి, మిత్రునిమాటల్ని నమ్మక తప్పలేదు...కాని, అతనిప్రశ్నకి ఉన్నపళంగా సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు...

"నేను తీసుకురమ్మన్నాను!" అని అబద్ధాన్ని—అవసరమొచ్చినందువల్ల—చెప్పాడు ప్రభాకర్!

"కారణమేమిటోయ్?"—రామమూర్తి మళ్ళీ ప్రశ్నించగానే—

"గ్రామంనుండి వాళ్ళ బంధువులెవరో వస్తే—వాళ్ళ డబ్బుకుగాను ముందులా అవి ఇవ్వడానికి కావాలని—" అని, ఆ క్షణంలో తోచిన సమాధానాన్ని వదిలాడు ప్రభాకర్!...

"నెక్లెస్ తాకట్టు పెట్టేంతటి ధీరుడవయ్యా వన్నమాట!...అవసరానికి సాయం చెయ్యడానికి—స్నేహితులమంటూ—మేం బతికేయామనుకున్నావా—దొరా?!—మెల్లిగా నీ ప్రవర్తన ఈమధ్య మారుతున్నట్టు కనిపిస్తోంది—జాగ్రత్తరా నాయనా!—" అని హెచ్చరిస్తున్నట్టు మందలించాడు రామమూర్తి.

నవ్వలేక నవ్వి—ఇంటిముఖంపట్టాడు ప్రభాకర్!

* * *

"ఏయ్!...కమలా!..."—ఇంట్లో జొరబడుతూనే ఆవేశంతో పిలిచాడు ప్రభాకర్.

వంటింట్లోవున్న కమల, తనభర్త పిలుపుకు ఆశ్చర్యపోయింది...నెమ్మదిగా—భర్త దగ్గరకు వచ్చింది. అతనిలోని ఆవేశపు చిహ్నాలను గుర్తించి—జరగకూడనిదేదో జరిగిపోవడంవల్ల, అతని మూర్తిలోని రంగులు మారివుంటాయని గుర్తించింది.

"నెక్లెస్ ఏదీ?" అని ప్రశ్నించాడు ప్రభాకర్.

ఆశ్చర్యంగా భర్తముఖంలోకి చూసింది అర్ధాంగి.

"విన్నావా?!—నామాటలు వినబడ్డంలేదూ?—నీ నెక్లెస్ ఏదీ అని అడుగుతున్నా!—" అని మళ్ళీ ప్రశ్నించాడు ప్రభాకర్.

"ఇప్పుడెందుకూ?" అని అడిగింది కమల.

"నేను తొడుక్కొని, అందం చూసుకోడానికి!" అని అపహాస్యంగా అని—"ఎందుకైతే నీకేం?—అడుగుతుంటే, తీసుకురా!" అని హుంకరించాడు...

"ఇప్పుడు నాదగ్గర లేదు!" అని ముఖం దించుకుంది కమల.

"ఏం? ఎక్కడికి వెళ్ళింది?"

"మా బంధువులొకరు డబ్బు అవసరమని రాస్తే, దాన్ని తాకట్టు పెట్టి వందరూపాయలు వాళ్ళకు పంపించాను!"

తన మిత్రుడివద్ద బొంకినమాటలు—ఇలా నిజస్వరూపంలో—తన అర్ధాంగిచేత విన్నందుకు, ప్రభాకర్ ఆశ్చర్యపోయాడు...

"మగవాడున్నాడన్నమాటగూడా మరచి, సొమ్ముతాకట్టు పెట్టేంత స్వేచ్ఛ గూడా పొందావన్నమాట!—నాతో ఆ విషయం చెప్పడంలో నీ సొమ్మేం పోతుంది?"

"చెప్పుదామనే అనుకున్నాను...కాని, ఎలాగూ మీరు నమ్మరనే నమ్మకంతో..."

"నోర్ముయ్!... డొంకతిరుగుళ్ళు!... నా అవసరానికి తాకట్టుపెట్టమంటే—విరజిమ్ముకున్నావు!...తీరా, మీ బంధువులకయితే మాత్రం మనస్సొప్పిందికదూ!..."

"ఈ విషయంలో మీరు పొరబడుతున్నారు...అలాంటి అభిప్రాయం నాకేమీ లేదు గూడా!..."

"అయితే, నువ్వు నడుచుకున్న విధం సబబయినదేననా నువ్వు అనేదీ?"

"తప్పక!...ఆడబ్బు పంపించడం ఎవరికన్న విషయం—మీకు తెలిస్తే—మీ రీవిధంగా—అనవసరంగా మాట్లాడరు!"

"ఎదిరించడానికి తయారయ్యావన్నమాట!...ఫో, అవతలకి!" అంటూ—

తనచెంపకు తగిలిన భర్త చేతి దెబ్బకు—కమల కళ్ళల్లో నీళ్ళుతిరిగాయి...ఆవేదనతో అతని ముఖంలోకి ఒకసారి చూసి—చర్రున లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

* * *

స్త్రీకి సహనం అన్నది సర్వసాధారణ భూషణం అంటారు పెద్దలు. కాని, దదువు

(60-వ పేజీ చూడండి)

ఎక్కువ ధరలు పెట్టనక్కరలేదు - అసలు ఎందుకు ఎక్కువ ధర యివ్వాలి?

మీరు "రవి" మార్కు వనస్పతి డబ్బాలను కొని, సాటి మేలిరకము నెడి వనస్పతులకు, మీరు వెచ్చించెడి ధరలు ఎంతవరకు అవుసరమా అనవసరమా గమనించి, సాటి సరియైన వుత్పత్తిలో ఎంతమాత్రం తీసిపోని మా "రవి" వనస్పతి డబ్బాలు కొని మీ ఖర్చుకు తగినవిధముగా ఆదా చేసుకొనవచ్చును.

మీరు వాడే వనస్పతికి బదులు మా యీ వనస్పతి డబ్బాలను వాడి, వాటియొక్క విలువను మీ అరికసితిని చక్కబర్చుకొనవచ్చును.

సరియైన ఎన్నికలో ప్రతి గృహిణి తమ భర్తలకు తగు సలహానిచ్చి, అమూల్యమైన మీ మూల్యమును నిల్వచేసుకొనుటకు తోడ్పడును.

అందమైన డబ్బాలలో, చేతితో తాకకయే తయారైన యీ వనస్పతితో వండిన పదార్ధములు రుచిగా నుండుటయే గాక, శరీరమునకు కావలసిన ధారుఢ్యత పొందవచ్చును. అందుకు కారణం అవి విటములను గూడియున్నవి.

ఆంధ్రాకు: శ్రీ Ch. జగన్నాధరావు, నెం. 23, కాశేశ్వరరావు మార్కెట్టు, విజయవాడ-1.

తయారుచేయువారు: రవి వెజిటబుల్ ఆయిల్ ఇండస్ట్రీస్, దావణగిరి.

మగువ మనసు

(14-వ పేజీ తరువాయి)

మన్న స్త్రీకి, సమాజంలో స్వేచ్ఛఅన్న ఒకహక్కును కోరే స్త్రీకి—ఆ సహనం అనేది చాలాతక్కువ అని కొందరి వాదన. అయితే-కమల ఇంటర్ వరకు చదువుకున్నా; పట్నవాసంలో పెరిగినదైనా—సహనాన్ని ఒకహక్కుగా పరిగణించి, దాన్ని ఒక ఆభరణంగానే ధరించగలిగింది! లేకపోతే భర్త దెబ్బ తిన్నప్పుడే సరికిసరి అతనితో దించి—తన అనుబంధాన్ని రద్దుచేసుకోనికి ప్రయత్నించివుండేది!

భర్తలో పరివర్తన కలిగేంతవరకూ—తను మౌనంగా వుండకతప్పదని నిశ్చయించుకుంది కమల. ఆ సుముహూర్తం వీలయినంత త్వరలో రావాలనికూడా ఆశించింది.

అప్పుడు తనకున్న ఆవేశంలో—ముందు వెనకా ఆలోచించకుండా—కమల చెంప మీద కొట్టగలిగాడేగాని, ఆతర్వాత కొన్ని నిమిషాలలో తన పశుతత్వాన్ని గ్రహించి ప్రభాకర్ చాలా పశ్చాత్తాపపడ్డాడు. తప్పు చేయడం ఎవరికైనా సాధారణమే! ఆ సమయంలో,ఎదుటివారి తప్పును ఎత్తిచూపించి—దాన్ని చేయకుండా మానిపించడం ధర్మం. కాని పశువులా దండించడం మంచిపని కాదని గ్రహించాడు. పెళ్ళయినప్పటినుంచీ అన్యోన్యంగా జీవించారు. ఒక్కొక్కప్పుడు అల్లరిగా పోట్లాడుకున్నా, కమల మీద తానెప్పుడూ చేయిచేసుకున్నవాడు కాదు. కానీ, ఈరోజు తను తప్పుదోవలో పడిపోయినందుకు పశ్చాత్తాపపడ్డాడుకూడా!

కమలను ఎలా సమాధానపరచాలన్న మార్గం ప్రభాకర్‌కు బోధపడలేదు. కాబట్టి భోజనవేళకి - ఆహారాన్ని తనే వడ్డించుకుని తిని లేచాడు. మొహమాటంకొద్దీ ఏ విషయంలోనూ జోక్యం కలుగజేసుకోకుండా వుండిపోయింది.

వాడుక ప్రకారం భోజనం తర్వాత సిగరెట్ ముట్టించడానికి జేబులు తడివాడు. సిగరెట్ లేదు; జేబులో చిల్లర డబ్బులు గూడా లేవు బీరువా తెరిచి, లోపలి డ్రాయరు లాగాడు డ్రాయరులోని చిన్న కొయ్యపెట్టె తెరిచి, చిల్లర డబ్బులు తీసుకోబోయాడు. అందులో రెండు కాగితాలుండడం చూశాడు. వాటిని చేతికి తీసుకుని చూశాడు. ఒకటి మనియార్డరు చేసిన రశీదు, మరొకటి ఉత్తరం. దానిలో ఇలా వుంది

"ప్రియమైన ఒదినకు-క్షేమం; మీక్షేమం కోరుతున్నాను. నేనీ వుత్తరం వ్రాయడంలో ముఖ్యమైన అవసరం వుంటుందని వూహించివుంటావు మావారికి రెండు రోజులుగా జ్వరంగావుండి, డాక్టరు దగ్గరకు పోగా - టైఫాయిడ్ అని చెప్పారు. ఆస్పిటల్‌లో అడ్మిట్ చేసుకున్నారు. ఆఫీసుకు నెలరోజులకు పైగా సెలవు పెట్టారు మందులకూ, ప్రత్యేకమైన ఖర్చులకూ వంద రూపాయలకు పైగా అవసరమని డాక్టరు చెప్పారు ఉన్నపళంగా వంద రూపాయలు మా కెక్కడినుండి వస్తాయి. ప్రభాకర్ అన్నయ్యను అడగడంలో, తనకు గౌరవరహితమని - ఆయన బాధపడుతున్నారు ఒదినా స్త్రీ మనస్సు ఒక్క స్త్రీకే తెలుసు! ఈ పరిస్థితుల్లో నేనేం చేయగలను? అన్నయ్య మినహా, మా కెవరూ లేరు అయితే, మా ఆయన అన్నయ్యను అడగవద్దని వారించారు కాబట్టే - నిన్ను ప్రాధేయపడవలసిన అవశ్యం ఏర్పడింది ఎలాగైనా సరిదిద్ది, వందరూపాయలు, వీలైనంత త్వరలో పంపించు మా ఆయన ఆరోగ్యం బాగా కుదుటపడ్డ తర్వాత, నెమ్మదిగా నీ ఋణం తీర్చుకుంటాము. ఈ విషయం, దయచేసి అన్నయ్యకు తెలియజెయ్యవద్దు. అన్నయ్యకు తెలిస్తే, చాలా బాధపడగలడు!— మరేం సంగతులు లేవు.. నీ సహాయంకోసం

పూవు మీ అదృష్టం చెప్పగలదు

మీ భవిష్యత్తులో ఏమి జరుగబోవునదిన్నీ, మీ సరియైన చర్యనుగురించిన్నీ మీరు తెలుసుకొనగోరినట్లయితే ఒక పోసు కార్డుపైన మీకు యిష్టమగు ఒక పువ్వుము పేరున్నూ, మీరు వ్రాయు తేది, వేళ వివరములున్నూ, మీ సరియైన చిరునామాయున్నూ వెంటనే వ్రాసి పంపండి.

జ్యోతిష శాస్త్రములోని రహస్య గణితము మూలముగా మేము గుణించి, మీరు కార్డు వ్రాసిన తేదీలగాయతు 12 మాసములలోను మీయొక్క అదృష్టము, లాభనష్టములు, జీవితమార్గము, ఏ వ్యవహారములో మీకు జయముకలుగునో, మీ ఉద్యోగం విషయంలో మంచిచెడ్డలు, మార్పులు, ఆరోగ్యవిషయము, పరదేశగమనము, తీర్థయాత్రలు, వివాహము, స్త్రీసుఖము, సంతానము, నిధినిక్షేపములు, లాటరీ, అకస్మాద్ద్రవ్యలాభము మొదలగు వానినిగురించి స్పష్టముగా మాసవారీగా వ్రాసి రు. 1-4-0 లకు మాత్రమే వి. పి. గా పంపగలము. (వి. పి. చార్జీలు ప్రత్యేకం) దుష్టగ్రహము లేవయినా వున్నయెడల శాంతిచేయు విధానంకూడా తెలుపగలము. వివరములు మా సూచీపైన పంపబడును. మేము పంపిన భోగట్టా మీకు తృప్తిగా నుండనియెడల పైకము వాపసు చేయబడును ఒకసారి పరీక్షించి చూడుడు. మా అడ్రసు ఇంగ్లీషులో వ్రాయండి

Pt DevDutt Shastri, Raj Jyotishi (WP-13) Jullundur City.

అశోకా అమ్లా రత్నత్రయము

అశోకా ఆమ్లా హేరాయిల్
పామేడ్-బ్రిలియన్‌టైన్
నల్లనికురులకు
చల్లనిగుణమునకు

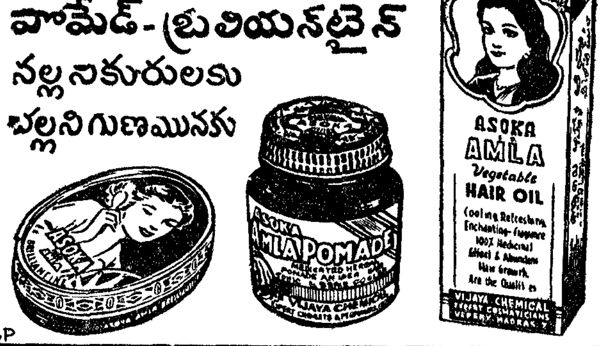

GP

విజయ కెమికల్స్..మద్రాసు-7.

ప్రతిపట్టణమునందును ఒక స్టాకిస్టును ఆహ్వానించెదము.

ప్రయాణంలో ప్రణయం

(23-వ పేజీ తరువాయి)

నీకు సైకిల్ తొక్కడం రాదుగా" అని రాధతో అని మూర్తివైపు చూస్తూ "మీకు సైకిలు తొక్కడం వచ్చునా" అంది.

వచ్చునన్నట్లుగా తలూపాడు మూర్తి.

"మీరు బండిమీద వస్తే మీకు కంపెనీ ఉండదు. మీ ఇద్దరూ ఒక సైకిలు మీద ఎందుకు రాకూడదూ?" ఆంగ్లంలోనే ప్రశ్నించింది భారతి.

మూర్తికి ఏం జవాబు ఇవ్వాలో తెలీక రాధవైపు చూశాడు. నవ్వేసింది రాధ తన కేమీ అభ్యంతరం లేనట్లు. ఇంకేం! రాధను ముందర కూర్చోపెట్టి సైకిలు తొక్కుతున్నాడు మూర్తి. ముందరకూర్చున్న రాధ బొంబాయి కాలేజీలను గురించీ, విద్యార్థులను గురించీ, వాళ్ళెంత సోషల్‌గా ఉంటారో అన్నీ చెబుతోంది కబుర్లు చెప్పుకుంటూనే ఆ బంగళాకి చేరారు వాళ్ళందరూ కలసి.

కాఫీ, ఫలహారాలు పూర్తిఅయ్యాక ఎవరికి ఇష్టమయిన ఆటల్లోకి వాళ్లు వెళ్ళిపోయారు. రాధా, మూర్తీ చీట్లాట కేరమ్స్ మొదలూ "ఆన్ ఏన్ ఐలెండ్ విత్ యూ", "పాసింగ్ త్రూ ఏ రింగ్" ఆటలవరకు పార్ట్నర్స్‌గానే ఉన్నారు. కొద్ది సేపట్లోనే మూర్తీ, రాధల కొత్తదనంపోయి వాళ్ళుకూడా మెడికల్ కాలేజీ విద్యార్థులతో కలిసిపోయారు.

సాయంత్రం మళ్లీ సైకిల్ మీద కార్లా గుహలు చూడటానికి పోయారు. సుమారు పదిమైళ్ళ దూరం వున్నా మూర్తికి రాధను సైకిలుమీద తీసుకుపోవడం అట్టే అంతకష్టం అనిపించలేదు దారిపొడుగునా ఏవో కబుర్లు చెబుతూనేవుంది రాధ. ఏదో ఎలిఫెంటా కేవ్స్‌ను గురించీ, ఆరేమిల్క్ కాలనీ ఎటువంటి పిక్నిక్ స్పాట్లో — ఒకటేమిటి? నదురూ బెదురూ లేకుండా మాటాడుతోంది. మొత్తంమీద మెడికల్ కాలేజీ పిక్నిక్ ధర్మమా అని మూర్తీ రాధలు ఎంతో సన్నిహితు లయ్యారు. సాయంత్రానికి పిక్నిక్ నుంచి తిరిగివచ్చారు బొంబాయికి.

అంతవరకూ మూర్తి తను అంత క్రితంరోజు ఇంటర్‌వ్యూకి వెళ్లొచ్చిన సంగతే మర్చిపోయాడు. ఇంటికిచేరిన వంటనే రాధతండ్రి మూర్తికి ఏదో ఒకకవరు ఇచ్చేటప్పటికి తన ఇంటర్‌వ్యూ సంగతి జ్ఞాపకంవచ్చి ఎంతో ఆశతో తెరిచాడు ఆ ఉత్తరాన్ని. ఒక్క గుక్కలో ఉత్తరం చదివేసి ఆశ్చర్యంగా "నన్ను ఎపాయింట్ చేశారండీ పదిరోజులు జాయినింగ్ టైమ్ ఇచ్చారు. అయినా వాళ్ళు నన్నడిగిన ప్రశ్నలనుబట్టి నాకు కొంచెం కూడా ఆశలేదు.

ఇంకా అతను చెప్పడం పూర్తికాకుండానే రెండు గొంతులు కంగ్రాచులేషన్స్ చెప్పాయి.

"నేను రేపుమధ్యాహ్నం రైలులోపోతానండీ. జాయినింగ్ టైమ్ పదిరోజులేవుంది" అన్నాడు మూర్తి.

"సరే నీయిష్టం. కాని ఇంతవరకూ నీతో చెప్పలేదు. చెబితే మొహమాటపడతావేమోనని. మీనాన్న పరంధామారావు నాకు చిన్నతనంలో క్లాస్‌మేట్. ఏదో చిన్నప్లాటు దొరికేవరకూ మాఇంట్లోనే ఉండువుగానిలే మీ నాన్నని రమణారావు అడిగాడని చెప్పు."

ఏమిటీ! మూర్తితండ్రి మీస్నేహితుడా? ఇంతవరకూ చెప్పారుకాదేం? అన్నట్లుగా చూసింది రాధ.

మూర్తి ప్రయాణానికి రాధ ఏమీ అడ్డు పెట్టలేదు ఎలాగా ఓ వారంరోజులలో తిరిగి వస్తాడుకదా అని మర్నాడు పొద్దున్న రాధని తీసుకు షాపింగ్‌కి బయలుదేరాడు మూర్తి. మూర్తి చెల్లెలికీ మూర్తి తల్లికీ చీరెలు అని సెలెక్టుచేసి పెట్టింది రాధ.

మూర్తి, రమణరావు రాధల ఆదరాభిమానాలకు ధన్యవాదాలు చెప్పి మధ్యాహ్నం రైలులో బయలుదేరి వెళ్ళిపోయాడు.

రాజమండ్రీ చేరగానే రమణారావుగారిని గురించి, ఆయన తనకు చేసిన మర్యాదలను గురించీ తెగ పొడిగాడు మూర్తి.

"ఓ రమణగాడా! ఇప్పుడేదో కంపెనీకి డైరెక్టర్ అనుకుంటా. చూసి చాలారోజులయ్యింది. వాళ్ళూ మనవాళ్ళేరా. వాళ్ళది అసలు కాకినాడ," అన్నాడు రమణారావుగారిని గురించి పరంధామారావుగారు.

* * *

పదిరోజులు లోపులోనే డ్యూటీలో జాయనయ్యాడు మూర్తి. కాని మూర్తి రమణారావుగారి ఇంట్లో దిగకుండా ఏదో హోటల్లో మకాం చేశాడు. కాని డ్యూటీలో జేరినరోజు రమణరావుగారింటికి పోయి ఆ విషయం చెప్పివచ్చాడు.

రమణరావుగారూ, ముఖ్యంగా రాధా, మూర్తి ఏదోహోటల్లో దిగినందుకు చాలా బాధపడ్డారు. మూర్తి ఏదో సర్దిచెప్పేశాడు, మంచి ప్లాట్ దొరకడానికి చాలాకాలం పడుతుందనీ, అంతవరకూ వారింట్లో ఉండటానికి మొహమాటంగా ఉంటుందనీ.

మూర్తి తిరిగి తనరూమ్‌కి పోతుంటే వీలైనప్పుడు వచ్చి కనిపిస్తూ ఉండమనీ ఆహ్వానించారు రమణారావుగారు.

"ప్రతీ ఆదివారం వస్తూఉండండి" అంది రాధ. ఇకనేం! మూర్తికి కావలసింది కూడా అదే. అది మొదలు ప్రతి ఆదివారమూ ఏదో పిక్నిక్‌లకో, సినిమాలకో పోతూనే ఉండేవారు ఆ ముగ్గురూను.

ఒకరోజు మూర్తికి పరంధామారావు గారి దగ్గరనుంచి ఉత్తరంవచ్చింది, ఆయనకి రమణారావుగారి దగ్గరనుంచి ఉత్తరం వచ్చిందనీ, రాధని మూర్తికి ఇద్దా మనుకుంటున్నారనీ దానిమీద తన అభిప్రాయం వ్రాయమనీ.

అభిప్రాయం వ్రాయడానికే ముంది !!! కొద్దిరోజుల్లోనే మిస్ రాధ మిసెస్ రాధామూర్తి అయింది

తర్వాత కొద్దిరోజులకి మూర్తికి తెలిసిన విషయా లేమిటంటే. తను రమణారావుగారిని రైలులో కలుసుకొనేటప్పటికే రమణారావుగారు తయారుచేసిన పెళ్ళికొడుకుల జాబితాలో మూర్తిపేరు ఉందనీ, తను పని చేస్తున్న కంపెనీడైరెక్టర్లలో ఒకాయన రమణారావుగారికి ఆప్తమిత్రుడనీ, ఆయనరికమెండేషన్ వల్లనే తను చేస్తున్న ఉద్యోగం వచ్చిందనీనూ కాని ఆ విషయాలు అప్పుడే ఎందుకు చెప్పలేదో తనకి!!! అర్థంకాలేదు మూర్తికి. ★

ఎదురు చూస్తున్నాను మా పిల్లలిద్దరూ బాగున్నారు.

ఇట్లు,

అనసూయ."

ఉత్తరం చదివిన తర్వాత—ప్రభాకర్ కుప్పగా కూలిపోయాడు. తన చెల్లెలి సౌభాగ్యం కోసం—తన సొమ్మును తాకట్టుపెట్టి—ఆ డబ్బును సహాయంగా పంపి, తన ఉత్తమ గుణాన్ని నిదర్శనం చేసుకున్న కమల అంతరార్థాన్ని గ్రహించలేక— తొందరపడి ఆవేశంలో చేయి చేసుకున్న పాపానికి ప్రాయశ్చిత్తంగా—

వెనక వాకిట్లో-ఒంటరిగా కూర్చుని చదువుకుంటున్న కమల – కాలు కాలినపిల్లిలా వచ్చి, తన చెంత కూర్చున్న ప్రభాకర్‌ను చూసీ-చూడనట్టుండి పోయింది.

"కమలా!. ... కోపమా?" అని ప్రశ్నించాడు జాలిగా. జరిగిందేదో తెలుసుకోడానికి ఆట్టేసేపు పట్టలేదు కమలకు.

"నీ డబ్బు నా చెల్లెలికి సహాయపడిందన్న సంగతి నాకెందుకు ముందే చెప్పలేదు, కమలా" అన్నాడు భర్త.

"ఎవరికి పంపించానన్న సంగతి చెప్పక ముందే, మీరు నన్ను కొట్టేశారుగా!" అని దెప్పిపొడిచినట్టు అంది కమల.

"తప్పు తప్పు! – ఇకమీదెప్పుడూ నిన్నే నిగ్రహం గానూ అపార్థంచేసుకోను! మగువల మనస్సును అర్థంచేసుకోని మగవాళ్లలో— నేనూ ఒకణ్ణి!" అని చెంపలు వేసుకోబోయిన భర్తచేతుల్ని మందహాసంతో వారించింది కమల ★